

– NÚ ORKI AT LIVA

– Eg havi tað ordiliga gott nú. Eg kann spæla við sonin, ganga túrar og gera alt tað, ið eitt vanligt lív inniber. Nú orki eg at liva aftur, sigur Sigrun Jóhansdóttir Bisp, ið sunnudagin kundi venda heim aftur til Føroyar eftir at hava fingið nýggj lungu í Danmark

HALLUR AV RANA

HALLUR@SOSIALURIN.FO

Sunnudagur var ein fagnaðardagur hjá familjuni Bisp í Kollafirði, tá Sigrun Jóhansdóttir Bisp og familjan loksins kundu flyta heimaftur til Føroyar. Í góðar fjúrtan mánaðir hevði lítla smábarnafamiljan nevnliga livað í útlegd á Sjúklingahotellinum í Keypmannahavn, har mamma hevði biðað eftir einum nýggjum lungum.

Sjálðsama sjúkan cystisk fibrósa hevði beint fyri gomlu lungunum, men tað eydnaðist læknum at fáa fatur á nýggjum lungum til ungu kvinnuna.

Fyri Sigruni Jóhansdóttir Bisp merkir tað, at hon í dag, fyri fyrstu ferð í fleiri ár, kann hava ein gerandisdag, ið líkist honum hjá øðrum fólki. Tað hevur nógv at týða fyri unga kvinnuna, ið hevur stríðst ein tungan kamp fyri at kunna liva eitt vanligt lív.

– Eg havi tað ordiliga gott nú. Eg kann spæla við sonin, ganga túrar og gera alt tað, ið eitt vanligt lív inniber. Nú orki eg at liva aftur, sigur ein lætta Sigrun Jóhansdóttir Bisp.

Øgilig broyting

Hetta er ikki fyrstu ferð, at vit bæði hittast til eina samrøðu. Fyri tíggu mánaðum síðan sótu vit bæði yvir av hvørjum øðrum á Sjúklingahotellinum í Keypmannahavn, tá Sigrun Jóhansdóttir Bisp greiddi

lesarunum hjá Sosialinum frá, hvussu tað var at seta lívið á steðg, meðan biðað bleiv eftir einum nýggjum lungum.

Á allan hátt tykist tað tó hendan dagin sum, at talan er um tíggu ár heldur enn mánaðir, nú vit aftur hittast, men hesaferð í Norðurlandahúsinum í Tórshavn.

Yvirav mær situr ein ung, frísk kvinna, ið er full av orku, er í góðum lag, sær bjart uppá framtíðina og tosar um aktiva lívið við manninum og soninum. Munurin er øgiligur frá tíggu mánaðum síðan, tá orkan ikki var tann stóra, hon fekk ilt gjøgnum slangur og dagurin varð brúktur at biða eftir tí eini telefonuppringingini, ið var avgerandi munurin millum lív og deyða.

At tað var tungt at biða eftir slíkum boðum kom eisini til sjóndar í samrøðuni, ið var at lesa í Sosialinum í august.

– Tað ringasta við at vera á list-

anum eru teir dagarnar, tá man hevur tað ordiliga keðiligt. Tá hugsar man, at man kanska ikki hevur tíð at biða eftir teimum nýggju lungunum. At tað verður ov seint hjá mær, segði Sigrun Jóhansdóttir Bisp við Sosialin fyri tíggu mánaðum síðan.

Í respirator

Í dag kann Sigrun Jóhansdóttir Bisp fegnast um, at tað eydnaðist at fáa nýggj lungu, men hennara lagna hevði kunna fingið ein heilt annan enda, tí í desember bleiv unga kvinnan bráðliga nógv verri fyri. Tíðin byrjaði bráðliga at ganga undan.

– Eg vaknaði náttina til 14. desember, og merkti, at pulsurn var øgiliga høgur. Eg var rættiliga í ørviti, men megnaði at ganga inn í stovuna at ringja eftir sjúkraisyrtrini. Tá hon kom, ringdi hon alt fyri eitt eftir sjúkrabilinum. Tað

einasta eg minnst síðan er, at eg bleiv trillað inn í sjúkrabilin, og so minnst eg einki meira, sigur Sigrun Jóhansdóttir Bisp.

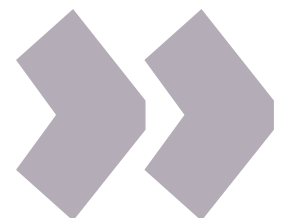
Seinni sama dag bleiv Sigrun Jóhansdóttir Bisp lögð í respirator, tí læknarnir mettu, at lunguni vóru so mikið illa fyri, at tey ikki kláraðu seg sjálvi. At støðan var rættiliga álvarsom gjørdist greitt dagin eftir, tá hon varð knýtt til eitt Ecmo-tól.

– Tann avgerðin bleiv tikin, tí mett varð, at ein respirator ikki megnaði at halda andadráttinum einsamallur. Umframt respirator og Ecmo-tól varð eg eisini knýtt til eina dialysu, greiðir Sigrun Jóhansdóttir Bisp frá.

Tað er tó ikki serliga gott fyri hini gøgnini í likaminum at vera knýtt til so nógv maskinur, og familjan hjá ungu kvinnuni fingi eisini at vita, at talan ikki var um eina varandi loysn. Nú máttu nýggj lungur fáa til vega innan nakrar fát vikur, tí vanliga liva sjúklingar einans við Ecmo-tólum í tvær til fyra vikur.

Var klár

Hóast heilsustøðan hjá Sigruni Jóhansdóttir Bisp harvið var munandi versnað, og tíðin var um at ganga undan, so fall unga kvinnan úr Kollafirði ikki í fátt. Tá hon bleiv illa fyri 14. desember og knýtt til fleiri tól, varð hon nevnliga eisini samstundis flutt á bráðfeingis listan, ið merkti, at hon framyvir kundi fáa nýggj lungu frá Danmark, Noregi, Svøríki og Týsklandi.

Maðurin hevur verið við mína lið gjøgnum alt og verið ein hollur stuðul. Nú gleði eg meg at kunna liva eitt meira vanligt lív saman við honum og soninum

– Sjálvandi var tað tungt til tíðir, men eg hevði aldrin nakrar keðiligar tankar, meðan eg biðaði hesar vikurnar. Hugsaði einans, at hetta skuldi nokk ganga. Tað var nokk harðast fyri míni nærmastu at síggja meg liggja har og biða. Serliga í fyrstani, tá ið eg hevði slangur í munnin, og ikki megnaði at tosa sjálv, og fólk máttu royna at varralesu tað, ið eg royndi at